

Neviditelný deník smutného faráře

„Dnes to bylo na mši hrozné. Přišli jsme s bráchou jako vždycky do kostela, ale vůbec nic nebylo připravené. Pan farář nám asi stárne, pomyslel jsem si při zjištění, že mám boty plné sněhu. Nebyly totiž odházeny závěje před kostelem, a tak se chudáci ministranti museli na mši brodit sněhem... Otec Jiří přiběhl na poslední chvíli, nohavice měl celé mokré a měl také pěkně špatnou náladu. Já tedy nevím, ale takhle ty lidi moc neosloví. Měl by se nad sebou pořádně zamyslet!“

Co si asi do deníku dnes večer zapisuje pan farář? Přimhouřím oči a vidím ho před sebou, jak sedí na faře u stolku s rozsvícenou lampičkou, kde cosi zaujatě píše... Jdu blíž a nahlížím mu přes rameno se zvědavostí, co se o životě pana faráře dozvím. Jeho tužka rychle píše, ale stránka je úplně prázdná...

Co vlastně vím o životě našeho pana faráře? Já přijdu ministrovat na mši, kde je všechno připraveno, ale kdy přichází do kostela on? Pak letím domů, kde mě čeká na stole oběd, ale co vlastně obědvá on? Odpoledne dospávám týdenní únavu, čuším na televizi nebo jedu na lyže, ale co vlastně dělá on?

Rozhodl jsem se, že zkusím odhalit neviditelný život v deníku našeho pana faráře. Začal jsem ho nenápadně pozorovat, vypyávat se lidí v jeho okolí a zjistil jsem, že jeho život je mnohem zajímavější, než se mi zpočátku zdálo. Když já ještě v neděli spím, přichází do kostela, kde se tiše modlí za každého z nás. Pokud v noci napadne sníh, nestihne se někdy nasnídat, protože maká s lopatou před garáží a kostelem. Pak vyjíždí na první mši svatou ve vedlejší vesnici, kde zpovídá a povzbuzuje místní věřící. Pak se vrací k nám do kostela, odkud po skončení mše svaté odchází na oběd pokaždé k jiným lidem, kteří ho pozvali. Zatímco odpoledne spím, pan farář jede do nemocnice se svatým přijímáním pro nemocné. Zpovídá je, povzbuzuje a pak se přesune do domova důchodců, kde slouží další mši svatou. A to už je večer, kdy se pan

Štěpán Pospíšil, foto Zbyněk Pavienský

farář vrací do studeného kostela a zakončuje svůj den opět před svým Pánem ve svatostánku. Před spaním sedí u stolku s lampičkou, ale deník si nepíše. Píše dopisy lidem, kteří ho žádají o radu.

„Dnes na mši to bylo super. Přišli jsme na mši s bráchou dřív a odházeli sněh před kostelem, připravili vše na mši a čekali, až přijede pan farář. Přišel do sakristie a bylo vidět, že má radost. Radost jsme měli i my, protože říkal, jak je rád, že už mu konečně funguje počítač a že nemusí psát dopisy rukou. Náš bratránek, který pracuje v počítačové firmě, se mu na to podíval a vše opravil. Teď ještě musíme sehnat někoho, kdo panu faráři vymění ten prasklý výfuk u auta. Pomáháme mu teď se vším, co je potřeba, a je toho docela požehnaně. Často jsme docela unavení, ale zato máme radostného faráře. Můj život se díky němu úplně změnil, a přitom stačilo tak málo: jen se nad sebou trochu zamyslet...“

Duše po smrti

U příležitosti letošních dušiček mě napadlo, co se vlastně děje s duší člověka, když tělo umře? Boris, 16 let.

Ahoj. Tvá otázka je nejen zajímavá, ale pro nás také důležitá. Vždyť se smrtí někoho blízkého se jistě setkal každý z nás a vždy to vyvolává v srdci každého člověka otázku: „A co bude pak? Je to definitivní konec? Nebo je něco potom?“ Tak tedy: V okamžiku smrti, kdy si Bůh volá člověka k sobě, se duše oddělí od těla. Tělo podléhá přirozenému rozpadu, duše pak putuje k setkání s Pánem Ježíšem. V tomto okamžiku nastává tzv. soukromý soud člověka. Zde si uvědomí celý svůj život se všemi jeho skutky a důsledky. Když třeba někdo prokázal nějaký skutek lásky úplně neznámému člověku, se kterým se už vícekrát nesešel, uvidí, jak toho neznámého to třeba zcela vnitřně změnilo. Ale uvidí také své špatné jednání a jeho důsledky. Pán Ježíš pak spravedlivě určí jeho další osud. Zdáli je hoden nebe, tedy žít navěky šťastně s Bohem, nebo ne (tedy se dostane do pekla). Pokud duše má na sobě ještě nějaké šrámy (určitá vnitřní pouta), ale dotyčný se snažil žít dobře, musí do tzv. očistce, kde těchto šrámů zbavuje a pak jde přímo do nebe. A právě my těmto duším v očistci můžeme pomáhat tím, že se za ně modlíme a prosíme Boží Milosrdenství, aby jim tu dobu očisťování zkrátil nebo úplně zrušil. Je to něco podobného jako milost od pana prezidenta pro odsouzené.

Dušičkový týden (1. – 8. 11) je pak v církvi zvláště věnován těmto modlitbám za zemřelé. Proto bude velmi dobré, když i ty v tomto týdnu půjdeš na hřbitov a zde se i v duchu pomodlíš za zemřelé.

Ahoj Rady

foto Zbyněk Pavienský

PROČ?

„Proč?“ Následovalo dlouhé tíživé ticho. Patrikův otec už poněkolkáté vyslovil zoufalou otázku a syn marně hledal vhodná slova, aby vysvětlil své rozhodnutí a obhájil je proti otcovým rozumným důvodům. Jak má vysvětlit své přesvědčení, že ho Bůh volá, aby přinesl skvělé Kristovo učení na ten barbarský ostrov na konci světa? Aby se vrátil tam, kde musel žít 6 let jako otrok?

Jak to vysvětlit otci, který si tolik vyčítal, že neochránil své dítě před piráty, kteří ho unesli a prodali do otroctví v Irsku, a který se tak moc radoval, když se Patrikovi podařilo uprchnout a dostat se zpátky do Anglie? Otcí, který se teď bál, že tentokrát svého syna ztratí docela zbytečně a pravděpodobně navždy?

„Proč?“ zazněla znovu ta strašná otázka. „Víš, tati,“ zkusil to konečně Patrik, „když jsem tam pásal ovce, sedával jsem na kopci a měl spoustu času přemýšlet nad zemí, v níž jsem se ocitl tak krutým způsobem, i nad lidmi, kterým připadá normální, když si koupí od pirátů patnáctiletého otroka a vůbec se neptají, jak se do otroctví dostal. Říkal jsem si, že by se takové věci neděly, kdyby ti lidé byli křesťany. Nikdo by nekupoval otroky, a proto by také nikdo nechtal svobodné a nevinné lidi, aby je

prodal do otroctví. V Irsku už nějací misionáři působili, ale někteří měli v jedné ruce kříž a v druhé meč. Chtěli násilím přemoci násilím. To přece nejde. Tenkrát na kopci mezi ovce mě poprvé napadlo, že bych tam měl právě já přinést zprávu o Bohu, který nás miluje tak, že za nás nechal umřít svého Syna.“

„A proč mám také já dát svého syna? Cožpak jsem Bůh? Zabijí tě dřív, než se tam rozkoukáš, zvláště když mají s křesťany špatné zkušenosti!“ „Ale já už jsem se tam rozkoukal!“ téměř vykřikl Patrik. „Znám jejich řeč a zvyky. Bavili se přede mnou o všem možném, protože si mysleli, že jim nerozumím, nebo přitomnost otroka vůbec nevnímali. Poznal jsem jejich lásku k přírodě a ta je přece svědectvím o Boží moudrosti. Snad právě to by mohlo být cestičkou, po které se dostanu k jejich srdcím...“

„Proč?“ ptával se občas Patrik sám sebe, když se na 700 metrů vysoké hoře nad moř-

Svatý Patrik

Irský národní patron sv. Patrik se narodil kolem r. 385 v Anglii. Po útěku z otroctví žil několik let jako mnich ve Francii. Opakovaně musel snášet kritiku pro své nedostatečné vzdělání, ale nedal se odradit od své cesty. Roku 432 se vrátil do Irsku a snad už v tomto roce přijal biskupské svěcení. Zemřel kolem roku 461, místo jeho smrti a pohřbu se nedá s určitostí zjistit. Zůstal po něm zub uchovávaný v národním muzeu v Dublinu a jeho misionářské dílo – v Irsku se i dnes k římskokatolické církvi hlásí 94 % obyvatelstva.

ským zálivem na západním pobřeží Irsku podle Ježíšova vzoru 40 dnů v modlitbě a rozjímání připravoval na své misijní působení. „Proč to dělám? Hledám slávu Boží, jde mi o štěstí neznámých lidí a jejich spásu? Nebo se chci proslavit a ukázat, co dokáže bývalý otrok?“ Hora byla často zahalena mračny valícími se od oceánu. Někdy nebylo vidět ani na krok, ale kamení pod nohama bylo stejně pevné, jako když zářilo Slunce a byl vidět pořádný kus země i moře. A Patrik si na své otázky odpovídal: „Když budu spojen se skálou – Kristem, budu schopen odvést svůj kousek práce na jeho vinici. Kdybych chtěl prosazovat sám sebe, ztratím se v mlze já i moje dílo. Nikdy na to nesmím ani na chvíli zapomenout!“

„Proč?“ ptal se Patrikův otec, když dostal zprávy o synovi. „Proč jsem mu bránil? Proč jsem ho zrazoval před cestou do Irsku? Proč jsem měl tak malou víru?“ Zprávy byly až neuvěřitelně dobré. Během několika let se Irsko stalo křesťanskou zemí bez jediné kapky mučednické krve. Obraceli se mocní i jejich poddaní. Misionář, kterému rozuměli a který rozuměl jim, si rychle získával jejich srdce. Nikdo nepozvedl zbraně na obranu starých pohanských božstev. Asi to nebylo tak snadné, jak to vypadá s odstupem času, a byly i chvíle, kdy se hrozba násilné smrti vznášela Patrikovi nad hlavou, ale díky Bohu vše dopadlo mnohem lépe, než by si mohl představit i ten nejzarytější optimista.

Kde se schovává Bůh?

Boha lze nalézt v mnoha věcech – stačí se jen dívat! Například i v tužce! Nezdá se ti to? Tak si o tom přečti v knize „Bůh ukrytý v přibězích“ od Jamese A. Feehana! Kde ji dostat? Úplně jednoduše ji u nás můžeš vyhrát a to např. ve slosování objednávek. Stačí, pokud si u nás objednáš náš časopis Tarsicius a nebo pokud tě někdo jiný uvede jako toho skvělého kamaráda, který mu ho doporučil. Samozřejmě k tomu potřebuješ i trochu štěstí – abys byl šťastným vylosovaným :o) !!!

V minulém kole byl vylosován Vojtěch Linka z Plzně, kterému zasíláme knihu „Karel de Foucauld dnes“ od Jean- Françoise Sixe. Blahopřejeme a přejeme ti příjemné čtení.